

BARCELONA

El Bodeguín, final de la llegenda

Tanca el mític bar del carrer Hercegovina, a Sant Gervasi, obert des del 1972

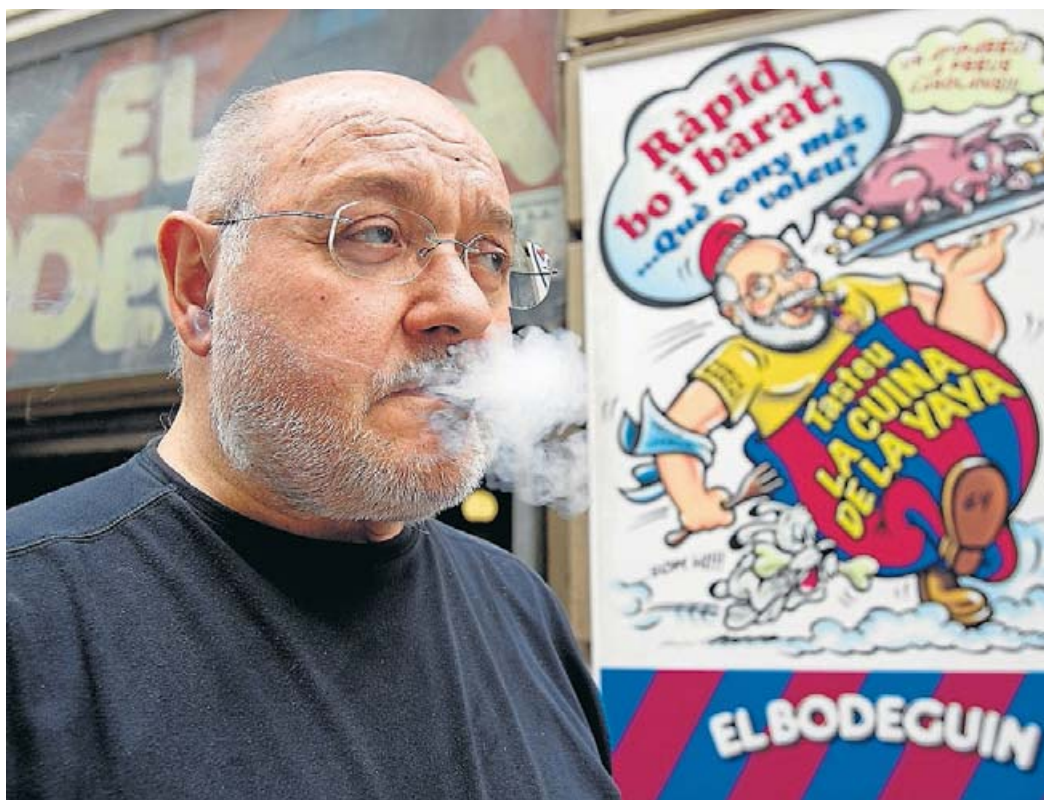
Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Jubilat? De veritat? Va, home, va, però què dius? El Miquel diu que es jubila, que divendres que ve és l'últim dia d'El Bodeguín. Jo no m'ho crec i algú m'ho haurà de demostrar perquè si no jo i uns quants en farem una de grossa. ¿Com és possible que el gran Miquel Badia hagi decidit que ja n'hi ha prou, que la persiana s'ha d'abaixar, que s'ha acabat el bròquil? Diuen els pessimistes i els pesats que tot el que és bo s'acaba algun dia. Quina llauna aquests païos que tot ho volen xapar.

Porta quaranta-cinc anys al peu del canó, va obrir El Bodeguín del carrer Hercegovina el 1972 i des de llavors que no ha descansat. Generacions de joves dels barris bons de la ciutat s'han emborratxat davant la seva barra de fusta i han rebut els seus clatellots afectuosos. És una institució, una llegenda viva. Ell no voldria, n'estic segur, però assegura que ha arribat l'hora de plegar. Seguiria obrint cada dia, s'ho passa de conya i això és l'únic que li importa, però les cames i l'esquena ja fa uns quants anys que li protesten. Apa va, Miquel, no rondinis, que ja ens coneixem.

Portava una mica més d'un any escoltant ofertes però cap l'acabava de convèncer. Al final, una família del barri amb bon ofici i esperit constructiu l'ha seduït. El Bodeguín es

traspasa i seguirà obert –amb el mateix nom, sisplau!–, però el Miquel farà mutis. Ha viatjat pel món durant les vacances d'estiu, el seu sagrat període de descans, però Barcelona com aquell qui diu no l'ha trepitjat en gairebé cinc dècades. M'agradaria veure la seva cara quan posi els peus a la plaça Catalunya. En marxarà disparat i maleint els ossos a tant guiri.

Des que fa uns dies va explicar als amics aquesta decisió fictícia que diu que ha pres, cada nit la concur-

rència passa a oficiar unes quantes copes. Les seves cerveses gelades són glòria absoluta i els *chupitos* d'*orujo* triples encara més. El dia 12 farà una gran festa de comiat. Promet ser més bèstia que la del desè aniversari, quan assegura que es van beure tres-cents vuitanta-dues ampolles de cava i la policia va haver de tallar el carrer de tanta gent que hi havia. Les llegendes val més no rebregar-les, amb les coses de l'ànima no s'hi juga.

L'amo d'El Bodeguín, en Miquel Badia, fumant un dels seus puros a la porta del mític bar, que tanca després de 45 anys. PERE TORDERA

Haurà de buidar el bar de la col·lecció de gerres, uns quants centenars, i dels quadres que omplen les parets. Ha posat uns quants gometes blancs als que es vol quedar per a ell perquè són els que més estima. L'article publicat a la secció *Retrats del natural* de l'ARA que vaig escriure sobre ell té gometes enganxat. M'emociono. La foto de Jordi Pujol i la seva dona no té gometes. Em quedo més tranquil, Miquel.

“20 euros cada un!”

Conserva clients del primer dia, que hi van des que va obrir. Alguns li diuen *Gordo*. Són els irreductibles de la barra, els parroquians del cubata, aquells als quals la vida tan sols els somriu si habiten dins d'un bar. Aquests dies finals ha escrit a la pissarra del menú: “Entra i pregunta. Tot és de puta mare”. Els clàssics no falten, els *callos*, el fricandó amb moixernons i la botifarra amb cava. Al final, quan toca pagar, tant és si m'he atipat fins a rebentar, ell deixa anar l'inconfusible “20 euros cada un!”

Tothom l'estima, ajuda el més tronat o escolta el més *pijo*, ni se sap quantes canyes ha deixat d'apuntar ni quantes confessions ha oblidat. Assegura que ha clavats uns quants cops de puny i ha elevat milions d'insults al cel infinit. Ja fa anys que fuma els seus puros dins del bar i ni un sol capsigrany ha protestat. Miquel, ¿vols dir que has de fotre el camp? Ja el sento des del final de la barra: “Calla, pesat, que el *gordo* encara té corda!”